

LEO XIII / gastatelier is een atelier gelegen in een vrolijk schoolgebouw uit 1988 aan de Leo XIII straat 90 in Tilburg. Het is een monumentale, richte ruimte ter grootte van twee klaslokalen. In het gebouw bevinden zich woonruimten, ateliers en bedrijfsruimtes voor kunstenaars/vermogens. Het atelier bevindt zich op korte afstand van De Pont en het Textielmuseum, beiden centraal van heden afgevoerd kunst en onderzoek.

Kunstenaars en/of vormgevers kunnen hier als artists-in-residence werken en wonen binnen een periode van drie maanden. Just als de gecentreerde periode, de fysieke kwaliteit van de werkplek en de culturele omgeving vormen de uitdaging om een onderzoekstraject of project ding van de eigen ontwikkeling.

De werkperiode wordt afgesloten met een publieke presentatie van een weekend, waarin de kunstenaar/vermogen laat zien waartoe zijn verblijf geleid heeft. Men krijgt de volledige vrijheid om de inhoud daarvan vorm te geven.

Het gastatelier wordt beheerd door een stichting waarvan de leden wonen en werken in hetzelfde gebouw. De stichting heeft een uitgebreid stedelijk en landelijk netwerk aan werf- of subsidie die het verblijf in het gastatelier mogelijk maken. De doelstelling van stichting Leo XIII is om professionele kunstenaars met een relatief jonge kunstenaarschapelijk uit te nodigen. Op basis van een te volgen subsidie streeft de stichting ernaar het verblijf te documenteren in een publicatie.

Colofon
 Kristof van Gestel / werkperiode: december 2010 – februari 2011 / tekst – Lieven van den Abeele
 fotografie – Peter Cox / Kristof van Gestel ontwerp – Kees Slop en Vera Bekema
 papier – Kortland, 115 g/m²
 oplage – 500
 beeld achterzijde – Gent, Amsterdam, Rotterdam, Basel, Birmen, Buenos Aires, Tilburg (financiële stromen, 2011, 1,5m, Rai Yencampromoot). Foto op dibond
 Kristof van Gestel wordt ondersteund door de Hogeschool Gent.
 Deze publicatie werd mede mogelijk gemaakt door de Provincie Noord-Brabant en de gemeente Tilburg.

Recycleren is een woord van onze tijd. Ik denk dat de tijdsgeschiedenis niet enkel recyclage van goederen en materialen inhoudt, maar ook het herbekken van ideeën. Alles is al wel eens gedacht. Wat kunnen we daar nog mee?

In Van Abbe vond ik een boekje over een werk van Superflex (Christiane Bende, SUPERFLEX, Daniel McClean, Kerstin Niemann, Rae Sol LeWitt, Van Abbe Museum, Eindhoven, 2010) dat me inspireerde op dat gebied. De kunstenaars van Superflex maken een werk gebaseerd op een strikte interpretatie en actualisering van het denken van Van Abbe. Hiertoe zetten ze een hele productieafdeling op in de tentoonstellingsruimtes van Van Abbe: ze kopieerden LeWitt en verloofden de gefabriceerde werken onder de bezoekers.

Het werk waar ik het meest mee bezig ben geweest, is het produceren van een vierhonderd-tal houten vormen. Ze liggen op de grond. Ze zijn uitgezaagd uit beukenhouten planken. De randen zijn bijgeschuurd.

Ook hier gaat het om een onderzoek naar het genereren van vormen. Het werken is begonnen met enkele schuiflurfjes vlak op de grond, die ik door elkaar schoor door er met een bezem door te vegen. De tussenuimtes die telkens optreuw tussen de vormen ontstonden, heb ik atgekeend en uitgezaagd uit nieuwe planken. Zo is een groeiende verzameling van vormen ontstaan.

De houten vormen zijn steeds meer gaan lijken op de negatieve ruimtes die zich tussen hen in attekemen. Wat er is en wat er niet is, krijgt dezelfde soort contour.

Deoralde manier van werken zelf de voortgang van het werk genereert, is er een soort van automatisering ontstaan. Ik weeg, ik teken af en ik voeg een vorm toe. Telkens opnieuw. Zo gaat het maar door.

Ik las in het boekje van SUPERFLEX dat Sol LeWitt zei: 'The idea becomes the machine that makes the art.' Hij had het dan natuurlijk over het concept. Dit werk is niet echt vanuit een concept ontstaan, eerder vanuit het werken zelf. Werken is ook een vorm van vanuit het idee van automatisering loopt een vorm van objectiviteit op, van een handeling die gecontinueerd is en waar de dwang om keuzes te maken uit verdwenen is. Dat is hier toch niet helemaal waar. Iedere vorm houdt een bepaalde mate van keuze in. Ik kies welke tussens-ruimtes ik teken en welke niet. Ik kies ook hoe ik de vorm op de plank laat passen, er en/of de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Verder is het voor mij een speciale ervaring om terug in Nederland te zijn. Nederland is het land waar ik – tot voor Jaren – 7 jaren gewoont heb. Het is begonnen bij een verblijf aan de atelier in Amsterdam en op de terugweg naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid zijn in Tilburg. De eerste ochtend hier stond er een ijsbakje met raam die ik binnen- liet. Later hoorde ik dat de kater naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid was voor het Gastatelier. Een terugkeer naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid maken om enkele contacten van vroeger weer op te nemen.

Ik ben natuurlijk ook naar het Textielmuseum geweest. Er liep daar een tentoonstelling over recyclage. Een man in een video had het erover dat bij Mac Donalds het produceren van voedsel het produceren van afval inhoudt: met elke hap komt verpakkingsmateriaal mee. Hij zoekt naar manieren waarbij afval omgezet zou kunnen worden in voedsel.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Verder is het voor mij een speciale ervaring om terug in Nederland te zijn. Nederland is het land waar ik – tot voor Jaren – 7 jaren gewoont heb. Het is begonnen bij een verblijf aan de atelier in Amsterdam en op de terugweg naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid zijn in Tilburg. De eerste ochtend hier stond er een ijsbakje met raam die ik binnen- liet. Later hoorde ik dat de kater naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid was voor het Gastatelier. Een terugkeer naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid maken om enkele contacten van vroeger weer op te nemen.

Ik ben natuurlijk ook naar het Textielmuseum geweest. Er liep daar een tentoonstelling over recyclage. Een man in een video had het erover dat bij Mac Donalds het produceren van voedsel het produceren van afval inhoudt: met elke hap komt verpakkingsmateriaal mee. Hij zoekt naar manieren waarbij afval omgezet zou kunnen worden in voedsel.

Verder is het voor mij een speciale ervaring om terug in Nederland te zijn. Nederland is het land waar ik – tot voor Jaren – 7 jaren gewoont heb. Het is begonnen bij een verblijf aan de atelier in Amsterdam en op de terugweg naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid zijn in Tilburg. De eerste ochtend hier stond er een ijsbakje met raam die ik binnen- liet. Later hoorde ik dat de kater naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid was voor het Gastatelier. Een terugkeer naar Nederland, zou voor mij ook een gelegenheid maken om enkele contacten van vroeger weer op te nemen.

Ik ben natuurlijk ook naar het Textielmuseum geweest. Er liep daar een tentoonstelling over recyclage. Een man in een video had het erover dat bij Mac Donalds het produceren van voedsel het produceren van afval inhoudt: met elke hap komt verpakkingsmateriaal mee. Hij zoekt naar manieren waarbij afval omgezet zou kunnen worden in voedsel.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardformaten. Er ligt een economisch grid over de dingen heen.

Ik heb de les van Van Leeshouts' werk door en zie de betrekken en de betrefte niet als een visuele eindpunt. De betrefte is de betekenis van de dingen die ik op de opening aan het publiek. Het leegde gaat weer terug naar Albert Heijn en de legtefs gaan weer met op de stapel die rondom me de compositie van het Gastatelier staat. Zo wordt ook de kunst weer opgenomen in een grotere context.

Tot nu toe ken ik de dialoog met de andere kunstenaars in het gebouw niet echt aange- gaan. Dat kan nog een kwestie zijn. Het sommige elkaar gedag.

Een vorm van dialoog heb ik wel op verschillende manieren binnengebracht in mijn werk hier. Het was van de tekonaal die ik maakte samen met Raf' Kanaakampend. In de mal legt het toeval de contouren vast waartoe ik in de toekomst teken.

Paul Verrept maakt een poster bij de werkafdeling die ik hier heb staan (Tafel SOL). Ik schrijf immers aan een tafel die ik meegbracht heb naar het Gastatelier en die ik speciaal voor gasten te praten.

De tafel is gemaakt naar een werk van Sol LeWitt dat zich in de collectie bevindt van S.M.A.K. Gent. Ik heb de vorm overgenomen als tafelpost. Ook heb ik in het museum enkele tafels van de toog van hun stankroeg.

De dubbelzinnigheid van dat beeld tassenheert me. Het is een metafoer geworden voor de plaats die ik als kunstenaar met mijn werk inneem. Er is het autonome, conceptuele werk en er is de ontkenning daarvan door de kijker/gebouwers anderszels.

Performance moet Frank op de avond van de opening, neem ik nu op in deze brief. Samen maakten we bierafte van Joep'. Dit werk is gebaseerd op de bierebaksculpturen die Joep Van Leeshout vroeger maakte, en waarvan er een in de collectie zit van Boijmans- Van Bunnigen in Rotterdam.

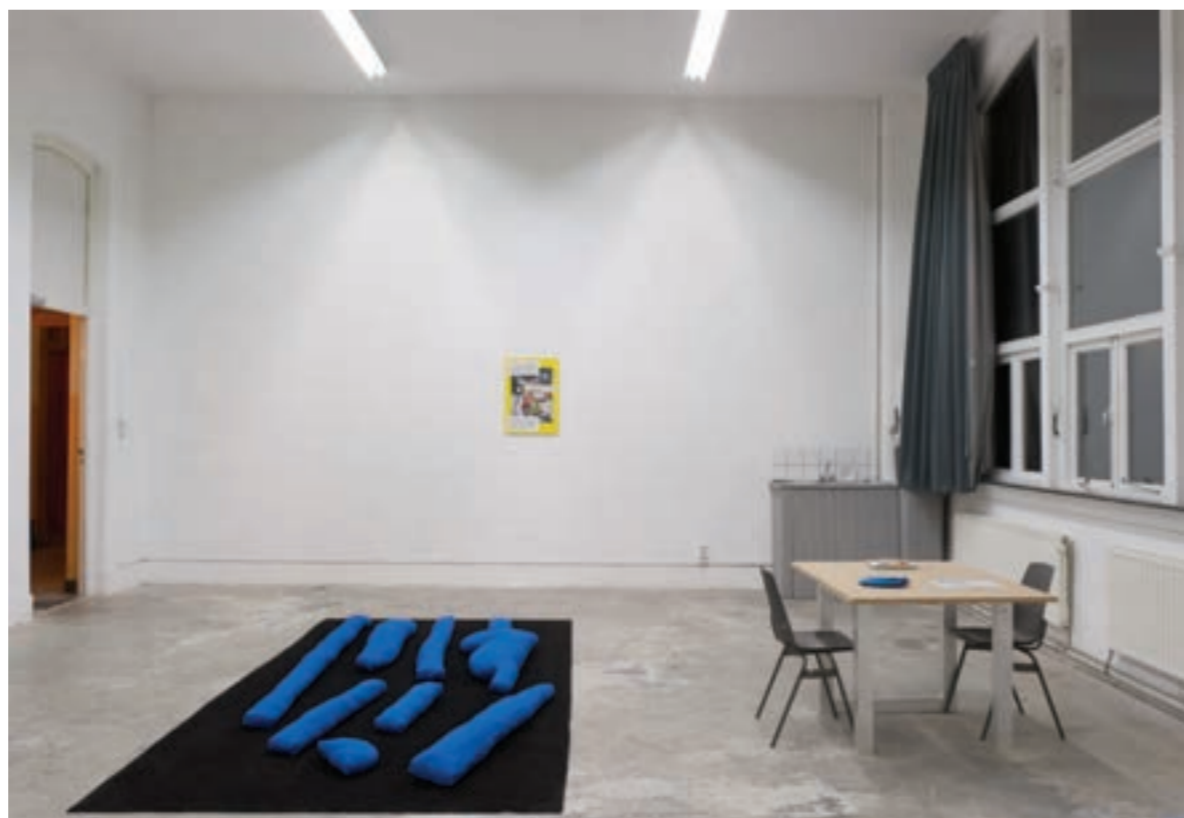
Door te onen dat betrekken en stoeplegtefs zich qua formaat perfeit tot elkaar verhouden, illustreert Van Leeshout dat de maatvoering van de dingen rondom ons gedeeltelijk wordt bepaald door economische priicakten. Tegels en betrekken zijn even groot, omdat ze geproduceerd zijn in een wereld die zich bedient van standaardform

EEN IDIOSYNCRATISCHE MACHINE, 2010-2011
BEUKENHOUT

EEN BIERTJE VAN JOEP, 2011
(I.S.M. FRANK MERX)
BIERBAKKEN, TEGELS

TAFEL SOL, 2010-2011*
(IN PROGRESS)
ALUMINIUM, MDF

HET TOEVAL BEVRIJDT ONS VAN DE ZINLOOSHEID VAN HET BESTAAN-KUSSENS, 2011
(I.S.M. LIA GEENS)
STOF, KUSSENVULSEL, TAPIJT

HET TOEVAL BEVRIJDT ONS VAN DE ZINLOOSHEID VAN HET BESTAAN-SJABLOON, 2011
(I.S.M. RAF VANCAMPENHOUDT)
ACRYLAAT